

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 7:

DEJÁ VU

Det första Cogo gjorde när han vaknade följande morgon var att ställa sig frågan var han var någonstans. Några hastiga blickar runt omkring bekräftade hans första tanke; han var ombord på Queen Cosmos och låg på sin gamla brits. Då var det ingen inbillning. Han var verkligen här.

Medan hans ögon vande sig vid mörkret i rummet drog han ett djupt andetag. Han kände sig utvilad men ändå trött. Kände han fortfarande lite av efterverkan av hans långa resa i Crowbältet? Nej, det var ingen sådan trötthet. Hans kropp mådde bra, faktiskt alldeles utmärkt. Nej, den trötthet han kände satt i huvudet. Men det var ingen obehaglig trötthet, tvärt om. Det kändes snarare som om han äntligen hade fått sova ut.

Det var då det slog honom. Detta hade varit första natten på flera månader som han hade fått sova ostört utan mardrömmar. Hur kunde det komma sig?

Det var så tyst. Bakgrundsljudet var mycket dovt eftersom Queen Cosmos stod parkerad och inte färdades i rymden. Han drog undan täcket och satte sig upp. Av gammal vana kastade Cogo en blick mot Hakas brits. Det hade gått ett år sedan sist, ändå hade han förväntat sig att finna sin äldre, storväxte vän ligga där och storsnarka med öppen mun som vanligt. Men Haka låg inte där. Det lämnade en känsla av tomhet inom Cogo. Han fnös lite, det måste ha varit första gången som han öppenhjärtigt saknade Hakas snarkningar, som lätt kunde mätas på Richtersskalan. Men det var inte snarkningarna han saknade utan hans vän. Det var underligt egentligen. En gång hade han totalt protesterat mot att Haka skulle bli en i besättningen. Vem kunde ha anat att han skulle bli så fäst vid den gladlynte fetknoppen?

Eller att han skulle sakna honom så mycket?

Cogo gnuggade sig i ögonen och reste sig upp. Åter igen föll han utan att tänka in i gamla vanor och traskade iväg till cockpit. Det var alltid det han brukade göra direkt efter att han steg upp under deras resa till Great King. Innan frukost ville han alltid kolla läget i cockpit och försäkra sig om att allt var som det skulle.

Först när dörren till cockpit gled undan kom han ihåg att resan var sedan länge över. Allt utom det nödvändigaste var nedsläckt. Djorgo befann sig inte, som vanligt i tidig morgonstund, vid sin plats vid datorn i rummets högra sida och gjorde sina analyser. Och Cogo fick inte någon småvitsig, snobbig kommentar om att det var på tiden att han steg upp ur sängen från sin långa vän. Känslan av tomhet återvände igen. Haka var inte här och inte Djorgo heller. Att vara ombord på Cosmos igen innebar inte enbart positiva känslor, insåg han. Skeppet var sig inte riktigt likt utan dem. Att vara här vred inte tillbaka tiden. Allt hade gått vidare. Utom han själv, kanske. Även Prinsessan hade gått vidare.

Men *hon* var här!

Cogo vände sig om i dörröppningen och tittade tillbaka i korridoren därifrån han kom. Han hade de allra underbaraste minnen ifrån kvällen innan. Men de var så underbara att de var lika otroliga. Men om allt hade varit en dröm varför hade han vaknat ombord på Cosmos? Dessutom, minnena var för starka. Likaså var den faktiska, fysiska känslan av att omfamna henne, vidröra henne. Och att kyssa henne.

Nej, antingen hade han verkligen förlorat förståndet eller så hade det hänt. Han kunde fortfarande minnas känslan av henne, hennes underbara dofter. Och hur ljuvligt hon smakade.

Han hade sagt till henne att han älskade henne, han hade faktiskt sagt det. Och Aurora hade sagt tillbaka till honom att hon älskade honom också. Hon älskade honom..!

En annan gammal rutin vaknade upp. Efter att ha försäkrat sig om att allt hade varit bra i cockpit hade Cogos nästa steg varje ny dag alltid varit att titta till Prinsessan, oavsett om hon sov eller var vaken. Han hade aldrig kunnat slappna av förrän han hade sett med egna ögon att hon var okej. Detta var en rutin som fortfarande skulle tjäna honom. Och han tänkte utföra den med en gång.

Hon var inte på sitt rum, hennes säng var bäddad och allt annat i sin ordning. Så Cogo fortsatte vidare till kabyssen. För ett ögonblick undrade han om Prinsessan ens var kvar ombord. Skräcken som vaknade från den tanken fanns kvar när dörren till kabyssen gled upp.

- ”God morgon.”

Han hade nästan glömt hur underbart det var att höra hennes röst på morgonen. Cogo slappnade av när han steg in i kabyssen och hoppades att han lyckades dölja den oro som hade hunnit tränga fram.

- ”God morgon, Prinsessan,” svarade han artig. Han svarade på samma sätt som han hade gjort massor av mornar tidigare. Men den här gången kändes det annorlunda. Att tilltala henne med hennes titel kändes inte lika naturligt längre efter hennes bedjan att han skulle sluta tilltala henne med den. Efter allt som hade hänt igår kväll var ingenting sig likt längre. För det hade väl hänt? Eller..?

Lika insisterande som Aurora hade bett honom att säga hennes namn igår kväll, lika mycket verkade hon nu acceptera att han åter kallade henne Prinsessa. Hon verkade vara på ett gott humör och hon log brett när han steg in. Genast lade Cogo märke till hurdant hon var klädd. Han hade många gånger sett henne bära den här rosa klänningen med bara axlar. Var hon medveten om hur otroligt vacker han alltid hade tyckt hon var i den? Det spelade ingen roll om hon så bar säckväv, Prinsessan Aurora var alltid en fröjd för ögat. Men, förstås, vissa plagg framhävde hennes skönhet mer än andra. Den här klänningen, med det vita snörlivet och stora spännet som höll det på plats, var ett av dem.

Han lade också märke till att hon åter bar sin tiara med den gröna stenen. Det bekom honom inte det minsta men det verkade som om Prinsessan inte ville vara lika informell denna morgon som hon hade varit kvällen innan.

Aurora fortsatte att le mot honom medan Cogo sakta närmade sig henne. Varje gång hon såg honom nu värmdes det i hennes själ.

- ”Sovit gott?” frågade hon medan hon fortsatte att beställa frukost från matautomaten.

- ”Jo, tack,” svarade han och verkade fortfarande lite frånvarande efter att ha vaknat nyligen. - ”Bättre än på mycket länge, faktiskt.”

Genast kom Cogo på sig själv med att han kanske sa för mycket. Han ville inte oroa henne med sina tidigare mardrömmar och sömnlöshet. Men Aurora fortsatte med sin matbeställning och verkade inte särskilt nyfiken på vad han menade med det, till Cogos lättnad.

- ”Det gläder mig,” svarade hon, glad att han verkade ha fått sova ut, vilket Cogo tycktes ha behövt. - ”Du har sovit i nästan 12 timmar.”

- ”Va?”

Cogo flämtade till. Tolv timmar!?

- ”Är klockan så mycket?”

Han tittade upp mot digitalklockan på väggen. Mycket riktigt, det hade gått tolv timmar sedan han hade utmattat fallit ihop i sin koj igår natt.

- ”Ni kunde ha väckt mig, Prinsessa.”

- ”Du behövde din sömn, Cogo,” förklarade Aurora lugnt. - ”Du var alldeles utmattad efter din långa resa och jag ville att du skulle få vila ut.”

Hon gestikulerade åt honom att sitta ner vid matbordet.

- ”Kom. Sitt ner så ska du få frukost. Du måste vara hungrig.”

- ”Tack.”

Ibland kändes det som om hennes telepatiska förmågor verkligen gav henne kraften att läsa hans tankar. Cogo var jättehungrig. Han hade inte ätit något sedan han lämnat Jorden. Han var en cyborg och kunde gå utan mat något längre än en vanlig människa men han kände att han hade börjat nå sin gräns nu. När han satte sig ner och Prinsessan började ställa fram maten kände han verkligen suget efter mat. Och den här maten var utsökt. De bästa måltider Cogo någonsin hade ätit hade varit ombord på Queen Cosmos. Även om den utmärkta matautomaten inte kunde kompensera saknaden av att ha Haka och Djorgo närvarande så fyllde det i alla fall tomrummet något.

Men ingenting fyllde det tomrummet bättre än Aurora själv. Det kändes lite fel att hon, som var Prinsessa, serverade honom. Men återföreningen med henne hänförde honom fortfarande så starkt att han hade svårt att tänka klart. Och just nu var Cogo tacksam för att hans två kamrater inte var närvarande. De hade bara avbrutit eller varit i vägen igen, som vanligt. Hur många gånger hade de inte kommit emellan honom och Prinsessan? Han hade tappat räkningen för länge sedan. Men de hade aldrig gjort det med elakt uppsåt, det hade Cogo förstått redan då.

Hans uppmärksamhet föll tillbaka till nuet när han insåg att Prinsessan endast dukade för en person, åt honom.

- ”Ska ni inte också äta?”

- ”Jag åt frukost redan för två timmar sedan,” förklarade hon. - ”Men låt inte det störa din mat ro, Cogo.”

Aurora slog sig ned mitt emot med enbart ett glas vatten. Hon tittade vänligt på medan hennes vän började äta. Med tanke på Cogos mycket enkla bakgrund var hon än idag förbluffad över att han hade sådant fint bordskick. Trots att hon visste att han var utsvulten och att han alltid åt ganska fort så fanns det inget att klaga på vad gällde hans

bordsvanor. Även om Cogo hade varit en slarver som Haka vid matbordet hade hon inte brytt sig men hon kunde ändå inte låta bli att fortfarande bli förvånad. Att Haka saknade bordskick var inget mysterium. Men att Cogo hade det, trots att ingen hade fostrat honom som barn, var synnerligen en gåta. Och det gällde inte bara hans bordskick. Cogo var enkel till sitt sätt, okomplicerad och rättfram, men han visste ändå hur man skulle föra sig i andras sällskap. Hon hade tvingats disciplinera hans häftiga temperament och vilda natur flera gånger men han visste innerst inne hur man uppförde sig. Till skillnad ifrån hans dåliga rykte, Jan Cogo var långt ifrån okunnig om vett och moral. Och även om hans kunskaper i etikett var svaga så fanns de ändå där. Inte illa för en ung man som hade fått klara sig och lära sig allting själv i hela sitt liv. Aurora var mycket imponerad, mer än vad nog Cogo själv insåg. Efter vad han hade berättat för henne igår kväll var hon ganska övertygad om att han fortfarande inte riktigt förstod just hur högt hon skattade honom för den han var.

Mest av allt var han en gentleman. Och han förstod verkligen vad ordet heder betyder. Han hade stor respekt till andra om han bara ville visa den sidan till. Att Cogo var selektiv med att ge sin respekt var bara ett positivt karaktärsdrag, en selektivitet som Aurora hade lärt sig en hel del av. Hon hade blivit arg på honom för det en gång men Cogo hade faktiskt haft rätt, ibland hade hon varit för naiv. Att tro gott om alla är nobelt men inte realistiskt. Å andra sidan kunde Cogo vara för snabb att döma andra. Ingen av dem var felfri. Det var kanske inte fel att påstå att de båda hade lärt av varandra. Cogo hade varit som en bit kol när hon hade träffat honom, enkel och opåverkad. När Aurora såg honom nu så hade någonting hänt. Hon hade sett det tidigare också, långt innan de ens hade nått fram till Great King. Han var nu en diamant, finslipad och förändrad till något mycket ädlare. Ja, hon hade hjälpt honom. Men det var Cogo själv som hade gjort förändringen. Och Aurora tyckte mycket om den man som han hade valt att bli. Det var inte alls underligt att hon var förälskad i honom.

- ”Dejá vu.”

Hans oväntade ord väckte Aurora från hennes tankar.

- ”Va?”

Cogo flinade lite. Han kunde inte låta bli där han satt. Det var samma bord, samma stol. Hon satt mitt emot, klädd likadant som den gången. Hur kunde han inte finna situationen roande? Och för ett kort ögonblick kändes det som om tiden inte hade passerat alls sedan dess.

- ”Det här påminner mig om min allra första måltid här ombord på Queen Cosmos,” förklarade han. - ”Ni serverade mig då precis som ni gör nu. Och det var bara ni och jag ombord på den tiden också.”

Minnet fick henne att skina upp, till Cogos förtjusning.

- ”Det stämmer,” svarade Aurora. - ”Du berättade din historia för mig, hur och varför du blev en cyborg.”

Hans blick sjönk en aning. Det glädde honom att hon mindes den dagen men han ville hellre tala om henne än om sig själv. De saker som hon nämnde tillhörde nu ett förflutet som Cogo helst ville lämna ännu mer bakom sig än vad han redan hade.

- ”Ni bar t.o.m. samma klänning.”

- ”Minns du det?”

Cogo kände hur han rodnade. Inte mycket kunde få honom att rodna. Men att påpeka Prinsessans klädsel lyckades alltid få det att hetta till i ansiktet på honom. Speciellt eftersom hon tydligen mindes att hon burit denna klänning den dagen strax efter deras avresa mot Great King lika väl som honom. Att han mindes och nämnde det tycktes bara göra henne ännu gladare, som om hon hade hoppats att han skulle minnas. Kunde det vara så att allt det här, frukosten, hurdant hon var klädd och faktumet att de var här ensamma, inte alls var en tillfällighet?

Det spelade ingen roll. Om Aurora hade förberett detta med vilje så gick det inte Cogo emot. Tvärt om. Om enkla minnen som det här kunde få henne, ja de båda två, på bättre humör så var han den siste att protestera. Han kunde gå med på vad som helst för att få henne att fortsätta le på det där sättet. Den överraskade glädjen hos henne nu förde fram den oskuldsfulla men också livsälskande flickan inom henne. Hon var så söt! Auroras blå ögon gnistrade till som om de vore safirer. Hon var lycklig, Cogo kunde både se det och känna det. Och den här gången var det han som hade frambringat detta hos henne. Hans enda ånger var att han inte hade lyckats göra det oftare i det förflutna.

- ”Ni skulle nog bli förvånad, Prinsessa, om ni visste hur mycket jag minns.”

Han rodnade fortfarande, kände han. Ändå var han inte alls lika skrajsen att erkänna en sådan sak som han annars alltid hade varit. Den föregående kvällens händelser hade lämnat honom något djärvare. Aurora visste vad han kände nu. Och det var en otrolig frihet för honom!

Hennes blick blev plötsligt mer allvarlig och det flickaktiga hos henne drog sig undan, dock utan att ta hennes gladlynthet med sig. Aurora reste sig ifrån stolen.

- ”Men en sak är annorlunda,” påpekade hon.

- ”Vadå?”

Aurora rundade bordet, hennes ögon lämnade inte honom för en sekund. För varje steg närmare hon kom växte en uppfattning om henne hos Cogo som han inte hade haft förut. Han hade drömt om det, fantiserat och ibland i sin dårskap t.o.m. hoppats, men han hade aldrig upplevt henne på det här viset. Prinsessan hade alltid varit så oskuldsfull till sitt sätt och hon var fortfarande ung. Men när hon närmade sig honom nu var det något annorlunda hos henne, i hennes blick framför allt. Hon var fortfarande oskuldsfull men hon var ingen flicka längre. Hon var en kvinna. En kvinna som utstrålade självsäkerhet men också längtan. Vad Cogo såg i hennes blick var en ren återspeglning av hur han själv alltid hade tittat på henne; med ömhet, kärlek och åtrå. Att upptäcka åtrå i Prinsessans blick var överväldigande och framför allt oväntat. Men absolut inte oönskat. Ändå flämtade Cogo till när hon plötsligt satte sig ner i hans knä.

- ”Åh...”

Aurora lade armarna om hans hals och innan Cogo hann säga något kysste hon honom.

Hennes läppar var så mjuka, ändå höll de honom i ett järngrepp, ett grepp som Cogo gladeligen lätt sig fångas i. T.o.m. när kyssen bröts fanns känslan kvar. Han höjde blicken till henne och svalde klumpen i halsen.

- ”Så... det som hände i går kväll var inte bara en underbar dröm, alltså?”

Det var en dum fråga men han var tvungen att ställa den. Han var tvungen att vara säker. Aurora log kärleksfullt mot honom och skakade sakta på huvudet samtidigt som hennes hand smekte sakta hans högra kind.

- ”Ingen dröm,” lovade hon. - ”Ingen inbillning.”

Hon kysste honom igen. Och den här gången kysste Cogo henne tillbaka. Aurora utgav ett dovt ljud av välbehag som fortsatte och allt högre när han drog henne till sig och höll henne i sin famn. Hennes hjärta bultade hårt av spänning men också av nervositet. Precis som igår kväll var hon rädd att hon gick för fort fram men hon hade inget annat val, de hade bara den här dagen. Till hennes stora lättnad och glädje svarade Cogo precis så som hon hade hoppats. Han förstod nog lika väl som hon hur knapp deras tid tillsammans var. Hans blygsamhet fortsatte att roa henne dock, men bara för att hon tyckte så mycket om och uppskattade den. Hans hjärta önskade det samma som hon och hon visste hur dåligt med tålmod Cogo brukade ha, ändå förblev hans tankar rena. Hon kände sig helt säker hos honom där hon satt i hans knä, omfamnad av hans starka armar. De skyndade långsamt. Tillsammans.

- ”Aurora...”

Hon fick nästan tårar i ögonen när han yttrade hennes namn mellan kyssarna. Cogo sa hennes namn med en sådan stark tillgivenhet. Något nytt hade verkligen skapats mellan dem, trots att det alltid hade funnits där. Det band som alltid hade hållit dem samman hade vuxit sig ännu starkare. Deras vänskap hade blivit intimare. Och det visade sig inte enbart genom deras fysiska närhet. När Cogo tilltalade henne som Prinsessa så visade han henne sin vördnad och respekt men han höll henne också på avstånd. Men när han sa hennes namn släppte han henne närmare. Aurora visste att oavsett vad Cogo kallade henne så hade hon hans kärlek, men idag av alla dagar ville hon bli insläppt till hans hjärta istället för att bli dyrkad på håll. Och hennes önskan gick i uppfyllelse.

Till bådas besvikelse kunde ögonblicket inte vara för evigt. Motvilligt avbröt Aurora kyssen men enbart för att hon hade fler saker planerade. Hon hoppades verkligen att de skulle hinna med alltihop innan hon var tvungen att återvända till Great King ikväll.

- ”Ät färdigt din mat nu medan jag byter om, så ses vi utanför skeppet om en stund,” sa hon och reste sig upp ifrån hans knä. Cogo tittade på henne med blandad nyfikenhet och ovisshet.

- ”Vad har ni i åtanke?”

Aurora log mot honom med en stor dos spjuveraktighet i blicken.

- ”Något som du kommer att tycka är roligt,” svarade hon kryptiskt och blinkade med ena ögat. Hon gav honom en snabb, sista kyss innan hon snabbt drog sig undan och lämnade kabyssen.

Cogo tittade efter henne. Mer än allt annat kände han sig förbluffad. Men lika mycket förväntansfull. Och vid första bästa och passande ögonblick skulle han ta tillfället i akt och omfamna henne igen. Nu när barriären var riven fruktade han inte längre vad som fanns på andra sidan. Aurora var annorlunda, onekligen, men det var också han själv nu. Att längta tillbaka till henne var inte längre än smärtsam plåga. För Cogo förstod nu att hon längtade också. Och väntade på honom.

Cogo andades lugnt, trots att hans fokusering var på topp. Att stressa för mycket, särskilt inför det okända, var ett handikapp. Alla hans krafter till trots, den långa resan till Great

King hade lärt honom tålmod. Nåja, något åtminstone. Att förlita sig helt på hans förmågor, styrka och smidighet var något som bara en mäktig krigare gjorde. Cogo föredrog däremot att vara både mäktig och den som överlevde en konfrontation. Ett starkt och koncentrerat sinne kunde avgöra en sammandrabbning på förhand. Djorgo skulle ha sett honom nu, hört hans tankesätt. Det skulle nog hans smarte vän tycka om. Cogo var tvungen att erkänna att inte alltid kasta sig in i en strid det första han gjorde trots allt hade sina fördelar. Problemet var att han alltid blev så uppspelt av en strids hetta; uppspelt för att få visa vad han går för, uppspelt för att göra sin plikt och utföra sitt uppdrag. Tålmod hade en tendens att hamna på efterkälken i sådana lägen. Men inte idag.

Solen stod högt på himlen och värmen fick hans panna att rinna. Tursamt nog så var vinden sval och ljum. Cogo var medveten om omgivningen och dess naturliga element när han metodiskt tittade sig omkring på ängen utanför Queen Cosmos, men han lät inget av det bli en distraktion. Hans prioritet var att finna sitt mål. Hans instinkter skvallrade redan om att han var under uppsikt. Att gömma sig eller fly nu var meningslöst. Det var bättre att vänta ut och se vad som skulle hända.

Han behövde inte vänta länge.

Något gnistrade till ifrån träden på hans vänstra sida ungefär tjugo meter bort. Inte mycket större än hans egen hand närmade det sig honom i en krökt vinkel med en otrolig hastighet. Precis hann Cogo kasta sig åt sidan för att undvika att bli träffad. Det som hade anfallit honom svängde tillbaka mot träden lika fort som det hade dykt upp och försvann. Men Cogo visste att faran var långt ifrån över. Han reste sig snabbt upp på fötter igen. Ingenting hördes, förutom småfåglarna som kvittrade och vinden som susade i löven längre bort. Inget hände. Hans tålmod sattes åter på prov. Om det var något Cogo hatade så var det att vänta. Han föredrog att se sin motståndare i ögonen. Men samtidigt tyckte han om utmaningen, det hade varit ett tag sedan sist.

Tystnaden fortsatte och det skapades ett lugn över hela ängen. Men Cogo visste att han inte fick bli förledd av detta falska lugn och slappna av, att underskatta sin motståndare kunde vara ödesdigert. Men ju fler sekunder som tickade iväg till att bli minuter desto mer sakta men säkert vaknade hans frustration.

Det var då det hände.

Åter igen befann han sig i ett sådant där ögonblick som han inte med ord kunde beskriva. Det var en förnimmelse, en alarmerande känsla som grep tag i hela hans kropp och själ. Cogo hade haft denna instinkt så länge han kunde minnas, långt innan han ens blev en cyborg. Det var därför han aldrig hade blivit besegrad i något slagsmål som liten utav något annat gatubarn i något av de rivaliserade gängen oavsett hur mycket de försökte smyga sig på honom. Han kunde inte förklara hur det gick till, hur han kunde förnimma faran och exakt varifrån den kom, den fanns bara där. Och nu infann sig den igen. Det som nästan hade träffat honom tidigare anföll honom på nytt. Den här gången ifrån träden bakifrån längre bort. Hastigheten var den samma men vinkeln i dess attack var mycket mer utsvängd den här gången. Däremot var den på en perfekt kollisionskurs rakt mot honom ännu en gång. Den här gången valde Cogo att agera annorlunda. Att ducka och undvika var inte hans grej. Han föredrog att gå till motanfall. Blixtnabbt, i samma

ögonblick som hans instinkter varnade honom, för hans händer till hans hölster och greppade hans vapen.

- ”Astrolansen!”

Det var en speciell känsla som ingen annan. Han behövde inte ens tänka, han hade gjort det så otaligt många gånger tidigare. Några snabba, avancerat koordinerade rörelser och de två ändarna fördes samman till en mäktig enhet på två meter i Cogos händer. Astrolansen och han var ett. Det mäktiga vapnet var som en extension av hans styrka och vilja. Ibland kunde lansens ge skenet av att ha ett eget sinne, ett sinne som villkorslöst och lydigt följde sin ägares önskan. Kanske inte så underligt med tanke på den enorma skicklighet som Cogo hanterade sitt numera legendariska vapen.

Så fort som lansens var en enhet spanade Cogo runt och mötte det föremål som attackerade honom. Nu när det kom närmare kunde han med blotta ögat se vad det var för något. Förutom att det inte var mycket större än hans egen hand var det också plattformat och det glänste starkt i ett rosaliknande sken när det reflekterade solljuset. Det hade nästan nått fram till honom nu och om han inte gjorde något skulle den träffa honom. Och i den här hastigheten skulle den säkerligen penetrera t.o.m. hans starka rustning. Men Cogo hade inga sådana avsikter. Medan hans blick fokuserade på det framförande, platta föremålet så kunde han inte låta bli att dra på mungiporna något. Det här var nästan för enkelt.

Precis i rätt ögonblick höjde han ena änden av sin lans. Det klingade till när föremålet träffade den kraftfulla metallen. Genast därefter började föremålet, som var format som en halvmåne i sin platta skepnad, snurra runt lansens längd p.g.a. den höga hastigheten och snurrade på det viset i allt långsammare takt ända tills den nådde Cogos högra hand och stannade helt. Cogo tog tag i bumerangen. För en bumerang var precis vad det var. Men inte vilken bumerang som helst.

Det var Prinsessan Auroras Galaxbumerang.

Han hade sett detta unika vapen användas förr men detta var första gången som han höll i det själv. Bumerangen utgav ingen hetta men han kunde ändå känna dess energi tränga igenom hans handske och dess kanter var verkligen sylvassa. Den glimmade i solljuset och lös plötsligt upp av sig själv och försvann sedan helt. Bumerangen hade dematerialiserats. Cogo höjde blicken misstänksamt mot träden därifrån den senaste attacken hade kommit. Skulle hon vara modig nog att försöka igen ifrån samma håll eller skulle hon försöka utlista honom?

Hans instinkter reagerade igen när ytterligare en ny attack kom ifrån ett annat håll och den här gången mycket närmare. En ny bumerang för mot honom i sin svängda rutt. Men även denna gång lyckades Cogo fånga upp och stoppa den med Astrolansen på samma sätt som tidigare. Innan även denna bumerang hann dematerialiseras befann han sig dock under en ny och helt annan form av attack.

Det klingade till kraftigt när Astrolansen parerade svärdet som angrep honom. Cogos leende spred sig nu över hela hans ansikte. T.o.m. när hon bar sin stridsrymdräkt och visade sin ytterst sällsynta aggressivitet så var Prinsessan otroligt vacker. Just nu, när hon höll sitt svärd stadigt i bägge händer, fick Cogo åter igen den där uppfattningen om henne

som han hade fått tidigare vid frukostbordet. Men den här gången kunde han förstå vad det var han kände. Det fick honom nästan att skämmas men han kunde inte hjälpa det. Hennes tigha beklädnad i vitt, rosa och rött avslöjade hennes feminina former. Och hennes långa, blonda hår verkade vildare än vad han någonsin hade sett tidigare när det vajade i den lätta brisen efter hennes angreppslystna rörelser. Cogo kunde inte ljuga för sig själv. Aurora var inte bara vacker. Hon var sexig!

Cogo hade haft lite olika träningar av liknande sort som den här på Jorden sedan han hade kommit hem för ett år sedan, Dodge hade ordnat lite passande motstånd med både robotar och radiostyrda skepp osv. för att hålla honom sysselsatt. Även om monster numera lös med sin frånvaro så försvann inte Cogos behov av motion och att hålla sina färdigheter i trim. Man kunde inte hålla en vild cyborg lugn hur länge som helst. Även om detta förprogrammerade motstånd hade varit svagt och inte alls kunde mäta sig med vad han egentligen kunde prestera eller ens med några av de fiender han hade besekrat så hade det varit bättre att träna än att inte göra något alls. Det hade också lyckats hålla hans tankar ifrån Prinsessan några ögonblick. I denna stund, däremot, var hans tankar inte alls skingrade ifrån henne. Tvärt om.

Han fortsatte att flina förnöjt. Inte bara åt hennes amorösa utstrålning utan också åt hennes fortsatta utfall. Aurora hade rätt, trots att hennes ansträngningar inte utgjorde minsta fara för honom så hade Cogo mycket roligt just nu. Det var egentligen inte träningen i sig som roade honom, hans cyborgkrafter krävde egentligen mycket mer än så här. Det var faktumet att han och Aurora gjorde något ihop över huvudtaget som glädde honom.

Dock hade han blivit högst förvånad av hennes idé när de hade träffats utanför Queen Cosmos som avtalat. Men när hon hade uppenbarat sig i sin stridsklädsel som hon hade burit när de hade kämpat mot Satan Golga och dessutom kom beväpnad med både Galaxbumerangen i hennes hjälm och med hennes svärd i hand som hon hade erhållit av Doktor Kitty, hur kunde han säga nej?

Detta var faktiskt inte första gången de träningsstred mot varandra. Under den tid då de hade följt efter och kämpat mot Golga och hans monstrosa hejdukar så hade Cogo vid ett tillfälle föreslagit till Prinsessan att hon, för sitt eget och uppdragets bästa, borde träna upp sina färdigheter med hennes nya vapen som hade tilldelats henne. Det var dumdrigt att hon inte kände till hur de fungerade. Tveksamt hade hon accepterat och vid ett av de få lugna tillfällena de hade fått under denna period hade de tränat tillsammans och testat hennes nya vapen. Bara några dagar senare hade det visat sig att det var tur det. En utav Gogas feminina underhuggare, förklädd till en drottning, hade smugit sig på Prinsessan och försökt döda henne. Även om Aurora var en total novis med sitt nya svärd när hon i denna stund hade dragit det mot en fiende för första gången i sitt liv så hade den tidigare träningen ändå gett henne tillräckligt med självförtroende för att kunna försvara sig själv. Tur hade varit hennes egentliga räddare den gången men det lilla som Cogo hade hunnit lära henne hade ändå köpt henne tid. Och det feminina monstret hade misslyckats.

Idag, på denna äng i denna avlägsna del av Great Kings solsystem, hade Cogo blivit Prinsessan Auroras lärare i självförsvar och vapenhantering ännu en gång. För att vara en sådan erfaren expert själv visade han sig vara en högst ödmjuk lärare. Hans krav var inte stora, inte med Prinsessan. Sist hade han nöjt sig med att hon bara var villig att använda sina nya vapen över huvudtaget även om hon knappt visste hur hon skulle hantera dem. Idag visade Prinsessan dock betydligt mer vilja och kunnande i sin träning och definitivt mer kreativitet. Men resan till Great King och deras kamp mot Golga hade gett Aurora lite skin på näsan, det märktes. Kanske förstod hon att det låg i hennes eget bästa att kunna försvara sig själv. Att inte längre ha sina tre beskyddare i närheten under det senaste året hade kanske fått henne att tänka till. Och om någon kunde lära henne stridens ädla konst så var Cogo verkligen det självklara valet.

Aurora fortsatte att attackera med stor ihärdighet med sitt svärd. Men hon var absolut inget motstånd att tala om. Hennes anfall var ingenting mot hans enorma styrka eller snabbhet och allt som Cogo gjorde var att parera hennes utfall, att gå till motangrepp föreföll honom inte ens en gång. Med hennes späda fysik var han tvungen att vara extra försiktig. Men hennes nya entusiasm fascinerade honom, att de skulle ha denna träning var ju trots allt hennes eget förslag den här gången. Hans överlägsenhet på alla plan gjorde det också möjligt för henne att göra vad som än föreföll henne utan risk att skada honom, det var bara hennes egen säkerhet de behövde ha i åtanke. Dock syntes hennes motvillighet att anfälla honom över huvudtaget i hennes blick lika tydligt som alltid. Att bruka våld tog henne fortfarande emot. Aurora skulle aldrig bli en krigare, det låg inte i hennes natur. Men det var inte heller det som träningen gick ut på. Vad han ville att hon skulle lära sig var att kunna ta hand om sig själv när ingen annan var närvarande för att göra det. Cogo kunde inte låta bli att undra, dock, om denna idé var för hennes egen skull eller om hon gjorde det enbart för att glädja honom.

Hennes motvillighet att svinga sitt svärd till trots, Aurora var faktiskt mycket duktigare den här gången än för ett år sedan. Hon måste ha tränat på egen hand. Hon verkade fysiskt starkare och hennes kondition och reflexer var utmärkta. Mest av allt imponerade hon med sin snabbhet och taktik. Istället för att stå kvar på samma punkt rörde hon sig runt honom hela tiden. Även om Cogo inte tänkte göra något utfall tillbaka så betedde Prinsessan sig som om hon var beredd på den möjligheten i alla fall, och det glädde honom mycket. Ju mindre hon gjorde sig själv som ett lättillgängligt mål desto mer ökade hennes chanser att överleva. Dessutom testade han hennes tänkande genom att lämna tydliga luckor öppna i hans försvar. Det dröjde inte länge förrän Prinsessan upptäckte dem och utnyttjade dem.

- ”Bra!” berömde han medan han fortsatte att parera hennes allt bättre attacker. Hans ord var uppmuntrande, han såg det i hennes blick. Men hon föll samtidigt in i den klassiska fällan, en fälla som han själv under sin första tid som cyborg och även som barn hade fått lära sig att ta sig ur och undvika. Men det var ju därför han var här, för att lära henne hur hon skulle göra.

Aurora gjorde ett nytt anfall och använde hela sin styrka. Mot en vanlig dödlig var hennes sving livshotande. Men mot dem som var starkare och bättre skyddade var det hon själv som kunde bli offret av ett sådant anfall.

- ”Mycket bra, Prinsessa!” upprepade Cogo när Astrolansen åter igen tog emot hennes utfall. - ”Men ta inte i så hårt.”

Hennes blick avslöjade hennes ovisshet.

- ”Varför inte?”

- ”Ni riskerar att tappa balansen och...”

Med en lätt rörelse svingade Cogo runt med Astrolansen 360 grader. Vad som var lätt för honom var en omöjlighet för Aurora att stoppa. Han hade rätt, hennes våldsamma utfall hade berövat det mesta av hennes balans och med det hade hon knappt någon styrka kvar att bemästra sitt vapen. Svärdet gled henne ur händerna och flög iväg i en båge och landade i gräset en bit bort.

- ”...det blir lätt att avvärja er,” avslutade Cogo med ett lätt förnöjt leende. Med en suck nickade Aurora. För en gång skull kunde hon verkligen inte säga emot för han hade helt rätt. Och detta var hans område av kunskap och erfarenhet. Någon bitterhet över att han hade besekrat henne så lätt fanns inte hos henne, faktum var att Aurora hade räknat med att han skulle ha gjort det mycket tidigare. Hon uppskattade att han gav henne chansen, trots hans överlägsenhet. Men mest av allt uppskattade hon den glädje som fanns i Cogos ögon. De båda var så olika, de kom ifrån totalt skilda världar. Ändå fanns det så mycket som förenade dem. Mer än någonsin ville hon påminna dem båda om den saken.

- ”Jag har aldrig någon chans mot dig ändå,” påminde hon medan hon hämtade sitt svärd.

- ”Säg inte det.”

Aurora var säker på att han skojade men när hon vände sig om efter att hon hade stoppat undan sitt svärd visade det sig att Cogo faktiskt verkade högst allvarlig. Han fällde ihop Astrolansen och lade tillbaka de två delarna i sina hölster igen. Tydligen hade han en helt ny plan för att visa vad han menade. En plan som inte innefattade några vapen.

- ”Kom,” sa han och uppmanade henne att komma närmare honom igen. - ”Visa vad ni kan.”

Han höll upp sin handflata mot henne. Hans avsikt var solklar, ändå kunde Aurora knappt tro att det var just det han bad henne att göra.

- ”Ska jag slå till dig?”

- ”Javisst,” svarade Cogo självsäkert. - ”Var inte rädd för att klappa till, Prinsessa.”

Hon var inte rädd men tanken att göra ett utfall mot honom med sina bara händer kändes olustigt för henne. Plötsligt mindes hon alla gånger som Cogo och Haka hade hamnat i slagsmål med varandra. De flesta gånger hade det varit oskyldiga bråk, ibland t.o.m. vänskapligt kivande. Hon visste att det var en typisk sak som pojkar och män lätt tenderade att hamna i. Men att skingra dessa slagsmål hade ändå inte tillhört de roligare stunderna under deras resa. Och att nu delta i något som av naturen gick henne emot kändes inte alls komfortabelt. Men hon hade redan deltagit i sådana handlingar alldeles nyss, det hade varit hennes eget förslag. Cogo ville bara fortsätta nu utan vapen. Aurora hade inte för avsikt att göra honom besviken, tvärt om. Men att slå någon med bara händerna gjorde en strid så intim. Även om Cogo var utom all fara för allt hon kunde frambringa så var han ändå en av de sista hon ville göra illa.

- ”Nej, Cogo. Jag kan inte.”

Hon saknade självförtroendet. Hon var faktiskt orolig för att hon kunde skada honom. Detta kanske föreföll sig som en lek men, precis som uppdraget att återställa

galaxenergin, Cogo tog detta på högsta allvar. Om Prinsessan inte vågade slå till honom skulle hon inte våga slå till någon alls. Hon måste lära sig att klättra över den tröskeln. Och han visste att hon hade glöden i sig, han hade sett det. Och i högsta grad upplevt det personligen. Hon kunde agera när hon måste. Hon hade aldrig tvekat att straffa honom med sin Telepati när det hade visat sig nödvändigt. Aurora måste förstå att det han bad henne om nu faktiskt inte var någon skillnad.

- ”Jo, det kan ni,” insisterade han och försökte låta så uppmuntrande han kunde, men också med en gnutta retsamhet. - ”Kom igen. Tänk bara tillbaka på alla gånger som jag har gjort er arg så ska ni nog få till den där rätta glöden.”

Det verkade som han hade hittat det han sökte hos henne. Hennes ögon smalnade, alltid ett säkert tecken på att hon var provocerad. Om det var en sak Cogo var expert på så var det att provocera.

Aurora var inte helt övertygad om att hon borde göra det här. Han provocerade henne och som alltid var han duktig på den saken. Men hon var långt ifrån arg, trots att hon gjorde som han bad om och mindes en hel del gånger då hon t.o.m. hade varit riktigt förargad på honom. Men det tillhörde det förflutna. Och så mycket hade hänt mellan dem sedan dess. Cogo hade inte lika lätt för att göra henne arg längre även om han kanske inte insåg det. Men trots att Aurora visste bättre bestämde hon sig för att gå honom till mötes. Han skulle inte ge med sig förrän hon gjorde det i alla fall. Hon sprang emot honom.

- ”Utmana inte ödet, Cogo!”

Han kunde inte vara lyckligare. Hon accepterade hans utmaning. Och hon sprang rakt mot honom. Vad hade han gjort för att förtjäna denna eufori?

När hon nådde fram till honom måttade Aurora ett slag mot hans redan utsträckta handflata. Han visste att hon skulle vägra att försöka slå honom där han inte skyddade sig. Cogo flämtade till när han insåg att det fanns mer styrka i hennes slag än vad han kunde ha anat. Hans kraftfulla hand kände ingen smärta alls när hon träffade honom men det fanns ändå mycket styrka hos henne, trots allt.

- ”Bra!” utbrast han. - ”Igen!”

Aurora lydde och fortsatte att måtta flera slag, även med vänster hand. En del av henne kände sig patetisk, som en insekt som försökte knocka en elefant. Dessutom, sådana här fysiska aktiviteter var i det närmaste främmande för henne, hon kände sig så felplacerad. Att lösa konflikter med nävarna var långt ifrån hennes första val. Ändå kände hon en underlig tillfredsställelse för varje gång hennes nävar träffade hans parerande handflator. Berodde det på att Cogos förnöjelse smittade av sig eller fanns det en sida hos henne som hon själv aldrig hade bekantat sig med tidigare?

Trots att hon bar handskar så började det redan värka i hennes händer, men Aurora gav inte upp för det. Hur patetisk hon än var i sina svaga utfall så kände hon en närhet, en förståelse, till Cogo som hon inte hade upplevt tidigare. Det var primitivt men också ärligt. Hon kunde inte förneka att även om det var fel att ta till nävarna så fanns det tillfredsställelse i denna handling som kändes väldigt mänsklig. Aurora var inte Jordvarelse men hon var mänsklig likaså.

- ”Bättre kan ni,” uppmanade Cogo. - ”Tveka inte.”

Han var imponerad. Hennes måttade slag orsakade ingen skada men varifrån kom plötsligt denna kämparglöd hos henne? Prinsessan brottades fortfarande med sina

moraliska hinder att bruka våld, ändå gjorde hon mer motstånd än vad han hade sett på mycket länge. Endast när hennes liv hade varit i direkt livsfara hade Cogo sett henne kämpa på samma sätt. Men hon var inte i fara nu och det fanns ingen rädsla i hennes ögon. Snarare en känsla av frihet. Kanske var det så enkelt att hon behövde avreagera sig. Eller så fanns det djupare behov. Hur som helst, nu när hon öppnade denna dörr för honom tänkte Cogo se till att hon inte stängde den igen, därför fortsatte han att uppmana henne att fortsätta. Mer och mer lämnade han luckor i sitt försvar för att se om hon vågade. Det var egentligen det han var mest ute efter att lära henne, att våga handla när rätt tillfälle visar sig.

Till bådats förvåning; hon vågade.

Plötsligt fick hon in en fullträff. Chockad ryggade Aurora tillbaka. Hur hade det där gått till?

- "Förlåt!" utbrast hon. Förfärad täckte hon över sin mun med samma hand som hade träffat honom över ansiktet.

Lika förvånad som hon men inte ett dugg bitter lade Cogo sin hand över vänstra sidan av hans ansikte. Hon hade inte alls skadat honom, det krävdes mycket mer än så. Men hans haka värkte faktiskt lite. Hon kunde verkligen klappa till!

Han tittade på henne. Prinsessan var så ångerfull och det var tydligt att hon inte hade räknat med att faktiskt träffa honom. Och Cogo hade inte låtit henne göra det heller. Att hon hade lyckats var för att han hade slarvat. Han hade underskattat henne, vilket glädde honom. Detta måste vara första gången som han någonsin hade fått en smäll och blev glatt överraskad istället för förbannad.

- "Det var inte meningen, Cogo."

Det visste han. Att hon hade träffat honom var av ren tur och brist på koncentration från hans egen sida. Men situationen var för frestande. Han var bara tvungen att skoja lite med henne!

Han sa ingenting. Det bådade inte gott. Jämt när Cogo blev tyst betydde det med stor sannolikhet att han var arg. Att hon hade träffat honom måste ha gett en törn i hans ego. Men han förstod väl att det inte var illa menat? Han hade ju själv uppmanat henne att slå till honom, detta var ju bara en träning. Så varför blängde han så intensivt på henne?

- "Cogo?"

Han sa fortfarande ingenting, bara blängde. Det skrämde henne en aning. Vad tänkte han? Vad kände han? Vad tänkte han göra? Hon visste inte. Allt som hon var säker på var att Cogo plötsligt störtade mot henne.

- "Vänta!"

Han lydde inte. Innan Aurora visste ordet av hade Cogo redan gripit tag i henne och med ett dämpat tjut kände hon hur de båda tappade fotfästet. Han var så stark! De flög säkert flera meter, massor av tankar hann passera hennes sinne. Ändå hann hon aldrig bli rädd, inte ens när de föll till marken med en ordentlig smäll. Hon föll över honom, trots att han hade rusat emot henne. Hon hölls fortfarande stadigt fast i hans armar medan de båda tumlade runt i gräset åtskilliga varv innan de slutligen stannade. Auroras hjärta bultade hårt. Cogo befann sig nu ovanpå henne och han höll henne ordentligt mot marken.

Försökte han hämnas på henne eller hade något okänt dykt upp och han försökte skydda henne?

När hon hörde hans glädjefyllda gapskratt förstod Aurora att det var ingetdera.

- ”Du, din..!” röt hon till och lyckades låta argare än vad hon egentligen var. - ”Du får inte skrämmas så där!”

Hennes irritation verkade bara få honom att skratta ännu mer.

- ”Din min..!” fick han fram mellan skratten. - ”Du skulle ha sett din min! Helt... skräckslagen!”

Han skrattade åt henne. Han hade aldrig gjort det förut. Faktum var att Cogo aldrig ens hade vågat skoja med henne på det här sättet förut. Ännu mindre vågat ta i henne på detta vis. Och Aurora var inte arg, och Cogo visste det också annars skulle han inte kikka av skratt. Han hade gjort en chansning och chansat rätt. Hon fann faktiskt en lättnad i detta faktum. Han placerade henne inte på piedestalen nu. Han hade snarare hjälpt henne ner därifrån när han tacklade henne till marken. Det var därför hon hade landat ovanpå honom i fallet, Cogo visste precis vad han gjorde. Han kunde inte låta bli att skoja med henne men såg samtidigt till att hon inte tog någon skada. Dessutom var hans skratt smittande. Aurora hade inte lekt på det här viset sedan hon var liten. På bara ett ögonblick hade Cogo påmint henne om hur roligt det kunde vara, att livet bestod inte bara av beslutsfattande och ansvar. Nej, hon var verkligen inte Månprinsessan eller Drottning av galaxen just nu. Hon var bara Aurora. Och Cogo hjälpte henne betydligt mer än vad hon någonsin hade kunnat ana. Trots hans hånfulla skratt på hennes bekostnad var hon mycket tacksam. Han gav henne en gåva som få förstod att hon önskade sig, inkluderat hon själv.

Men tacksam eller ej, Aurora tänkte inte låta honom ha allt det roliga för sig själv. Det var inte bara han som skämtsamt kunde överraska. Han hade släppt taget om henne nästan helt. Hon såg sin chans.

Hans hjärtliga skratt upphörde och Cogo flämtade till när Aurora helt oväntat grep tag i honom och föste över honom på rygg. När den första förvåningen lade sig log han på nytt. Aurora kämpade för att hålla honom nere och han höll emot tillräckligt bara för att hon skulle inbilla sig att hon hade övertaget. Att hon gjorde det här, att hon inte bara deltog i hans lek utan också tog en aktiv roll i den, glädde honom oerhört. Han hade tvekat för ett ögonblick att göra det här. Men på något intuitivt sätt hade han känt på sig hela tiden att det var okej. Att Aurora nu försökte brotta ner honom var bara hans slutliga bekräftelse.

Han ökade motståndet något så att hon skulle få kämpa mer. Och mycket riktigt, hon utnyttjade hela sin kroppsvikt för att hålla honom där han var.

- ”Såja!” utbrast Cogo förnöjt. - ”Så ska det se ut!”

- ”Sluta,” svarade hon och misslyckades att hålla tillbaka skrattet. - ”Du lät mig vinna.” Aurora kunde inte sluta skratta. De betedde sig som småungar och hon hade jätteroligt!

Deras skratt tog överhanden och båda två slutade kivas. Närapå utmattad vilade Aurora mot Cogos axel medan han höll henne nära intill sig, precis som igår kväll. Det spelade ingen roll vad de gjorde tillsammans, om det var på lek eller högsta allvar, hon kände sig fullkomligt säker och fri med honom. Det, och miljoner anledningar till, var varför hon älskade honom.

- ”Jag skulle aldrig kunna övermanna dig,” mumlade hon. - ”Du har ju inte ens kämpat emot en enda gång.”

- ”Det beror på att jag känner till min egen styrka.”

Aurora höjde blicken till honom. Att höra Cogo säga dessa ord var förvånande men också betryggande. Hon hade en gång påpekat till honom att han borde känna till sin egen styrka och vid den tidpunkten ansåg hon att han verkligen inte gjorde det. En sådan stark varelse som Cogo måste känna till sin egen kapacitet till fullo, annars riskerade han att åter falla tillbaka till det våldsamma vansinne som han nu hade lämnat bakom sig. Han hade inte tilldelats dessa krafter, inte blivit denna cyborg, för att skapa förödelse och död. Cogo visste det lika väl som hon. Och åtskilliga gånger hade han bevisat för henne att han verkligen lämnat sitt förflutna bakom sig och att det rena våldets tid var förbi. Men han hade också haft återfall på vägen. Ingen kunde förändras så länge viljan inte fanns. Men han talade nu med sådan självklar vishet. Kunde det vara möjligt att Cogos vilda natur och hans goda hjärta var i symbios med varandra? Helt och hållet? Hade Cogo full kontroll och visdom att hantera sina krafter nu?

Aurora var inte säker. Det hade ju gått ett år sedan de sist sågs, hon visste ingenting om hans senaste tids aktiviteter förutom hans arbete hemma på Jorden. Men genom hennes egna krafter kände hon en fridfullhet inom Cogo som hon inte hade upplevt särskilt ofta. Hon hade förnimmat den tidigare men det verkade aldrig vara varaktigt. Tills nu? Han kanske fortfarande inte helt förstod sin roll i Universum, han var fortfarande så ung, men hans ansvar och medkänsla låg helt blottade inför hennes inre syn. Cogos vilda natur skulle nog aldrig försvinna men han var inte längre självisk. Och han verkade förstå konsekvenserna av sitt handlande nu. Cogo hade fortfarande varit en pojke till sitt sätt när de hade träffats på Månen. Hans lekfullhet var intakt men annars var han en man nu. Han hade haft så bråttom att bli vuxen, att bevisa att han var en man. Det behövde han inte bevisa längre.

Hon väcktes ur sina tankar när hon kände hans hand försiktigt stryka henne över hennes högra överarm. Det var ingen tillfällighet. Båda två visste precis vad denna punkt på hennes kropp påminde dem om. Hennes beklädnad dolde det ärr som fanns kvar, som vittnade om den gång då Astroåskan hade snuddat vid hennes arm. Om Aurora inte hade varit snabb nog att hoppa åt sidan hade det inte funnits något kvar av henne alls. Hon såg paniken och ångern i Cogos blick, han mindes fortfarande allt för väl vad han så nära hade råkat ställa till med. Aurora önskade att han en dag skulle förlåta sig själv, det kraftiga regnet hade fått honom att halka till och han hade träffat henne av misstag. De båda hade varit stressade och rädda att förlora både Haka och Djorgo. Alla hans cyborgkrafter till trots, han var bara människa. Att han träffade henne var en olyckshändelse. Men Aurora visste också hur känslig han var. Själv bar hon ett litet ärr som minne som knappt syntes. Cogos själsliga ärr däremot var betydligt större.

- ”Jag skulle hellre dö än att göra er illa på något sätt, Prinsessan, även om så bara av misstag,” sa han. - ”Jag tar inga risker, inte med er.”

Det fanns så mycket kärlek i hans ord. Han visade det tydligare än någonsin tidigare men hon borde ha insett det själv för länge sedan. Det otrevliga minnet då han hade råkat skada henne bleknade och Cogo log mot henne igen. Lekfullheten hos honom hade återvänt. Han t.o.m. blinkade med ena ögat åt henne.

- ”Men jag kan göra motstånd om ni verkligen insisterar.”

- ”Det tror jag inte du vågar,” svarade Aurora retfullt.

- ”Jaså inte?”

Han var utmanad igen. Hans flin spred sig i hans ansikte. Han kunde inte motstå en utmaning.

- ”Vad är det som har övertygat er om att ni har vunnit, förresten?”

- ”Vad tänker du göra?”

Precis som innan han tacklade henne svarade Cogo henne inte. Ord var ändå inte hans starkaste sida, handling var. Och Aurora hade inte en chans att komma undan.

Cogo grep henne om livet men det var inte det ända han gjorde. Hans fingrar började leva. Han kunde inte förneka att han länge hade drömt om att göra det här.

- ”Nej! Nej, inte det!” protesterade Aurora. - ”Det kittlas!”

Hon kämpade för att komma loss men Cogos tag om henne lät henne inte komma någonstans. Hon kröp ihop som masken på en krok för att försöka undvika hans kittlande händer samtidigt som hon kiknade av skratt. Det spelade ingen roll hur hon rullade runt eller försökte bända sig loss, hans fingrar grävde sig försiktigt men effektivt in mot hennes revben och andra ställen. Ju mer hon skrattade desto mer kittlade han. Ingen hade kittlat henne sedan hon var barn. Hon hade nästan glömt bort att hon var så kittlig.

- ”Sluta, Cogo! Nä, sluta!”

Hon stod inte ut, hans kittlande höll på att göra henne vansinnig. Men hennes bedjan att han skulle sluta ignoreras och hennes kikanande skratt blandades med hans retfulla. Var detta en hämnd för alla gånger hon hade använt sin Telepati mot honom? Var det därför han utsatte henne för denna ljuva tortyr?

- ”Jag ger mig!” skrek hon tillslut. - ”Jag ger...”

Hans kittlande upphörde. Detta var roligt men det fick inte gå för långt. Cogo satte henne upp och lät henne andas ut, vilandes med ryggen mot hans bröstorg.

- ”Du är ett monster!”

Hennes vänliga förolämpning fick honom att flina. Han hade kallat många varelser för detta ord men hade aldrig blivit kallad det själv. Att Aurora benämnde honom med detta ord borde såra honom men det gjorde inte det. Hon hade inte fnittrat fram orden om hon hade menat allvar. Det fanns inget ont i henne. Ingenting alls.

- ”Var inte orolig,” svarade han och blev genast allvarlig igen. - ”Om ni verkligen ville besegra mig, Prinsessa, så skulle ni det. Med lätthet. Jag har ingenting att sätta emot er kraft.”

Cogo hade rätt. T.o.m. med Astrolansen i sina händer hade han ingen chans mot Prinsessans Telepati. Mot hennes kraft hade han inget försvar. Hans vapen, hans styrka och hans snabbhet blev verkningslösa. Han kunde inte gömma sig ifrån denna kraft. Och när den träffade honom försvagades han ögonblickligen och förblev så tills hon och endast hon släppte honom. När Prinsessan korsade sina händer mot honom befann sig Cogo fullständigt i hennes våld. Och det enda han kunde göra var att be om hennes nåd.

- ”Det vore ingen rättvis seger,” påpekade Aurora.

- ”Det finns inte mycket rättvisa i strid,” svarade Cogo. - ”Tyvärr.”

Han talade om strider och väpnade konflikter. Kanske hade han rätt i att rättvisa under sådana förhållanden lös med sin frånvaro. Men hennes myndighet över honom var inget

krig. Och det fanns definitivt ingen jämlikhet när hon utsatte honom för hennes Telepati. Hennes bruk av denna kraft var endast till för att stoppa honom när inget annat kunde göra det. Men det hade varit mycket länge sedan hon sist hade tvingats disciplinera honom. Under andra halvan av deras resa mot Great King hade hon inte brukat den alls. Inte en enda gång. För Cogo hade inte gett henne någon anledning. Och idag verkade han ännu mer harmonisk och ansvarsfull. Oddsens att hon behövde utöva sin Telepati mot honom någonsin igen var obefintliga.

- ”Jag har tänkt en hel del...” började hon försiktigt. Hon vände blicken mot honom, mot det gyllene kronliknande föremålet Cogo bar på huvudet. Det var via den som hon kunde utöva sin Telepati på honom. Utan den kunde hennes kraft inte bita på honom.

Huvudringen var en gåva till honom ifrån Doktor Kitty, en gåva som hon hade sagt skulle göra honom starkare. Det hade visat sig vara en förvriden sanning, Kitty visste precis hur man tilltalade Cogos ego och samtidigt höll honom i schack. Det hade inte varit fysisk styrka som den kvinnliga vetenskapsmannen hade talat om utan om styrka i vishet och medkänsla samt förmåga att lyda order. Kitty hade inte ens talat om den exakta användningen av denna huvudring för Aurora och tur var nog det. Om Prinsessan hade förstått den sanna innebörden av denna gyllene ring hade hon kanske aldrig vågat ge den till Cogo i första taget eller kunnat övertyga honom så oskyldigt om att ta på sig den. Och hade han aldrig gjort det hade han fortsatt att vara okontrollerbar. Han hade aldrig lärt sig att göra rätt val. Han hade aldrig lytt hennes order. Och hade han inte lytt Prinsessans order hade de aldrig ens nått fram till Great King.

Cogo hade vuxit upp under hårda förhållanden där endast de starkaste överlever. I hans värld var allt antingen svart eller vitt. Lojalitet och sann vänskap var inget som gavs bort lättvindigt, att vara misstänksam var en del av vardagen. Han var inte oförnuftig eller oresonabel och definitivt inte känslökall men absolut makt korrupperar också absolut. Och Jan Cogo hade inte varit något undantag. I brist på uppfostran hade han under sina förargade tillstånd inte haft någon större aning om när man skulle ta till våld och när det räckte med ord. Det var inte Cogos fel och i början hade han försökt smälta in i samhället men hans nya cyborgkrafter hade varit allt för lockande att bruka för honom och han kunde inte tillåtas att fortsätta sprida skräck och förgörelse omkring sig. Kitty hade förstått att endast genom enorm smärta, en smärta så stark att inte ens hans superkrafter kunde stå emot, skulle han förstå att han orsakade skada och enbart tjänade sig själv. Smärta var ett enkelt koncept som är lätt att begripa. Endast genom smärta skulle han kunna lära sig vad som var rätt och fel. Resten av ansvaret hade hon lämnat i Auroras händer och goda omdöme. Doktor Kitty hade haft rätt. Endast via en smärta så stark att han inte kunde väja sig ifrån den, en smärta som var tydlig nog för honom att förstå, hade fått Cogo att med tiden ändra attityd.

Men det var så länge sedan nu. Cogo var fortfarande ung och hade mycket kvar att lära sig om livet men han hade lärt sig sin läxa, det var öppenbart. Han utgjorde ingen fara mot andra längre, såvida de inte hotade honom själv eller andra. Hans krafter korrupperade honom inte längre och han använde sin styrka nu till det som de hade varit avsedda för. Huvudringen hade spelat ut sin rätt. Det fanns ingen mening med att tvinga honom att bära den längre.

Det fanns dock en hake. I nuläget, ända sedan han hade tagit på sig den, var det omöjligt för Cogo att ta av sig ringen. Och Aurora kunde inte hjälpa honom heller. Förutom möjligtvis med en sak.

- ”Jag borde höra efter med Doktor Kitty om det inte finns någon möjlighet för dig att ta av den där huvudringen.”

Hans svar kom lika snabbt som det var oväntat.

- ”Nej, gör inte det.”

Aurora stirrade på honom med stora ögon. Hade hon hört rätt? Han hade inte ens tänkt efter innan han svarade.

- ”Inte? Menar du allvar?”

Kunde det vara möjligt? Ville han fortsätta att bära den? Varför det?

Cogo lutade sig självsäkert bakåt, vilandes på armbågarna. Han sänkte huvudet en aning åt sidan och log mot henne.

- ”Tycker ni inte att jag är snygg i den?” frågade han.

- ”Cogo..!”

Hans självgodna fråga fick henne att rodna. Den blyghet som brukade dominera honom verkade ha flytt sin kos. Aurora hade inte hört honom tala gott om sin huvudring sedan den dag då han hade lurats att sätta på sig den. Hon hade aldrig räknat med att få höra honom göra det igen. Men han hade rätt; ringen på hans huvud klädde honom verkligen. Inte bara att den matchade hans bälte och framhävde hans överlägsna stil, den fick honom verkligen att se bra ut. Och det var därför hon rodnade. Cogo var verkligen attraktiv, med eller utan den där huvudringen.

Det var en ironi i sig självt att ett objekt som framhävde hans överlägsenhet samtidigt hade lärt honom ödmjukhet. Det var inte underligt att Aurora med tiden allt mer och mer hade insett hur tilltalande hans utseende var. Cogo klädde mycket bättre i ödmjukhet än i överlägsenhet.

- ”Jo, visst,” erkände hon tillslut. - ”Men den behövs inte längre.”

Cogos självgodhet blev till allvar när han insåg att hon ville envisas med att finna ett sätt för honom att få av sig huvudringen. Han skakade på huvudet.

- ”Säg inte det, Prinsessa. Det kan man aldrig vara säker på.”

- ”Jag är säker,” svarade hon övertygat. - ”Numera.”

Herregud, han såg sig själv fortfarande som en labilitet. Varför? Litade han inte på sig själv? Trots att hon gjorde det? Eller ville han bara ta det säkra före det osäkra?

Aurora fylldes plötsligt av en djup ånger. Hon borde inte känna så här men gjorde det ändå. Cogo hade kommit så långt, han hade förändrats och utvecklats så mycket. Men han hade fått betala ett pris, ett pris bestående av en ofattbar, fysisk smärta. Och hon var den som hade orsakat den. Ja, han hade provocerat henne. Men hade han verkligen det varje gång hon hade korsat händerna?

Varje gång, oavsett vad han hade gjort, hade det gett henne dåligt samvete. Varje gång hade hon hoppats att hon gjorde det rätta. Det enda som Cogo svarade på i sina mest intensiva och vilda stunder var smärta, det var det enda sättet att stoppa honom. Denna smärta hade som uppgift att lära honom att skilja på rätt och fel. Och hon hade blivit bemyndigad att lära honom det.

Men hade hon haft rätt varje gång? När hon tänkte tillbaka var vissa gånger självklara. Men andra var det inte. Och det skrämde henne. Hennes Telepati vållade honom ingen fysisk skada, bara denna ofattbart starka smärta vid hans huvud. En smärta stark nog att stoppa vad än han höll på med men utan att få honom att tappa medvetandet. Men det låg precis på gränsen. Och den varade så länge som hon bestämde att den skulle pågå. Om han svimmade och inte längre kände smärtan skulle meningen med bestraffningen utebli. Dessutom kunde det utsätta honom för onödiga risker om han förlorade medvetandet i en ogästvänlig miljö. Han behövde känna smärtan konstant under hela bestraffningen för att konsekvensen av hans agerande skulle gå upp för honom. Smärtan var effektiv, stark nog att leva upp till sin funktion och det hade gett ett lyckat resultat. Men Aurora kunde inte blunda för det faktum som hon trots allt hade utsatt Cogo för.

Det var tortyr.

Hon hade själv genomlidit tortyr och var motståndare till all sorts våld. Ändå hade hon gjort detta mot honom. Hennes uppgift hade varit att hindra Cogo ifrån att skada någon annan med sina superkrafter och kyla ner hans korta stubin. Men vem hindrade henne från att orätt skada honom?

Aurora hade ställt sig frågan hundratals gånger; hade hon någon gång missbrukat sin kraft mot honom? Hade hennes bestraffning någon gång varit oberättigad? Var enda gång nådde hon samma slutsats; hon var inte säker. Hennes slutsats fick inte bli detta. Man kunde inte utsätta en annan varelse för sådan fruktansvärd vånda utan att vara absolut säker på att det var det enda rätta att göra. Men hon var inte säker.

Alla gånger var hon inte säker.

Cogo kände hur hon verkade dra sig undan en aning. Från ingenstans skapades det en distans mellan dem. Han förstod inte varför. Men han märkte att någonting plötsligt verkade göra henne nedstämd. Inte kunde väl Prinsessan bli ledsen för att han inte ville ha hjälp med att ta av sig huvudringen?

Plötsligt tog hon av sig sin hjälm och lade ifrån sig den i gräset. Inte för att hon ville känna sig fri och bekväm utan att ha den på sig utan snarare för att hon inte ville kännas vid sina egna krafter. Och hennes telepatiska krafter symboliserades i den gröna kristallen i hennes hjälm.

- ”Jag tyckte aldrig om att göra dig illa, Cogo. Jag vill att du ska veta det.”

Han flämtade till. Det låg så mycket smärta i hennes ord, så mycket ånger som aldrig hade tagits itu med. Cogo lade armen om henne och förde henne försiktigt till sig.

- ”Aurora...”

Hon svarade omedelbart på hans omtanke och tog emot den. Mer än någonsin behövde hon hans tröst. Men frågan var om hon förtjänade den, om hon förtjänade hans omfamning. Hon hade vållat honom så mycket lidande. Hon kunde fortfarande, med skrämmande lätthet, minnas hans fruktansvärda tjut och vrål, hur han desperat men meningslöst hade tagit sig för huvudet medan hela hans kropp hade vridit sig i hemska spasmer. Hon hade gjort detta mot honom, flera gånger. Och inte en enda gång hade han någonsin blivit ond på henne. Han hade tiggat och bett henne att inte göra det eller att hon skulle sluta medan det pågick. Men inte en enda gång hade han beskyllt henne efteråt.

Var enda gång verkade han ha förstått varför det hände. Hans känslor till henne hade inte påverkats.

Hon hade inte lärt honom skillnaden på rätt och fel. För han visste det redan. Hur var det annars möjligt att han alltid hade förstått sin bestraffning? Att han alltid hade förlåtit henne? Cogo hade haft full rätt att bli arg på henne men blev det aldrig. Han hade blivit sur ibland för att hon stoppade honom men aldrig för själva smärtan i sig. Hon hade inte lärt honom någonting, allt hon hade gjort var att lugna honom och kyla ner hans temperament. Cogo hade trots den fortsatta risken att bli utsatt för denna tortyr igen stannat hos henne. Och hans lojalitet var orubblig. Hennes Telepati hade inte kommit emellan dem. Han hade inte låtit den göra det.

Han älskade henne, oerhört och villkorslöst. Hur kunde hon inte ha insett det så mycket tidigare?

Hon skakade. Cogo hörde henne kippa efter andan som om hon försökte säga någonting men misslyckades med att finna orden. Men han förstod redan vad hon ville säga honom. Och den här gången behövde hon inte det. Aurora skulle inte behöva tvinga sig själv att be om förlåtelse för något som han hade orsakat. Han tillät det inte.

- ”Det är jag som ska ha det dåliga samvetet, inte du,” sa han innan hon skulle få chansen att be om ursäkt. - ”Jag gav dig inget annat val.”

Han gungade henne sakta i sin famn.

- ”Du gjorde det som du var tvungen att göra,” fortsatte han. - ”Jag bad ju om det genom min egen dumhet.”

Cogo förstod varför hon mådde dåligt. Aurora ville inte någon något ont. Hon hade verkligen ett helgons karaktär. Efter vad hon hade berättat för honom igår kväll, att hon älskade honom, förstod han hennes dåliga samvete tydligare än någonsin. Han mottog hennes osagda ursäkt, det hade han alltid gjort. Men hon hade verkligen ingenting att vara ledsen för. Hon hade snarare gjort honom och dem alla en enorm tjänst. Han hade så lätt för att bli tanklös, ibland kastade han sig in i en situation utan att tänka efter före. Ja, hennes Telepati och ringen han bar på huvudet hade verkligen orsakat honom smärtor som inte gick att beskriva i ord, inga Cogo kände till i alla fall. Men Prinsessan hade aldrig bestraffat honom utan anledning. Det som drabbat honom hade aldrig hänt av ont uppsåt. Och vad hade hänt om hon inte hade gjort detta mot honom? De alla hade varit döda. Galaxenergin hade aldrig blivit återställd.

Svaret var så enkelt. Och lika enkelt var Cogos självklarhet att inse Prinsessans bemyndigande över honom. Det hade varit hans eget fel att det hade tagit honom tid att acceptera att det var hon som bestämde. Om han bröt mot reglerna fick han skylla sig själv. Och det hade han. En gång hade han t.o.m. sett till att så hade skett.

Kontentan av allt det här var att Aurora inte behövde oroas för att hon hade väckt någon vrede till liv inom honom. Hon hade inte skadat honom, bara skakat om hans dåliga attityd i grunden. Inga men av något slag hade drabbat honom, hans huvud satt kvar där det skulle och med betydligt större klokhet numera. Han hade aldrig nått dessa insikter om hon hade tvekat att disciplinera honom. Hon hade utsatt honom för denna enorma smärta för att hon brydde sig om honom, inte tvärt om.

- ”Jag förtjänade det som du utsatte mig för,” förklarade Cogo slutligen. - ”Jag behövde lära mig min plats.”

Aurora höjde blicken till honom, hennes ögon var fyllda av tårar som ännu inte fallit. Hon skakade långsamt på huvudet.

- ”Du lärde dig ingenting som du inte redan visste, Cogo. Allt jag gjorde var att påminna dig.”

Det kunde han inte säga emot. Han pekade på den gyllene ringen han bar på huvudet.

- ”Och det är just därför som jag vill ha den kvar,” förklarade han. Han kunde inte tala mer klarspråk än så här.

- ”Jag vill inte glömma,” fortsatte han med allvarlig ton. - ”Jag får *aldrig* glömma!”

En tår föll längs med Auroras kind. Inte p.g.a. hennes ånger för vad hennes unika förmågor hade orsakat honom utan för att hon fick bekräftat en gång för alla att Cogo hade förstått varför allt detta hade hänt. Och, viktigast av allt, att han hade tagit lärdom av det. Hans önskan att få behålla sin huvudring var det slutliga beviset på den förändring som han hade genomgått. Vad de båda hade genomlidit och tvingats göra hade inte varit för intet. Och han bar fortfarande på denna lärdom. Han praktiserade den, levde ut den. Hade han någon aning om hur stolt hon var över honom?

- ”Jag älskar dig,” sa hon med sin allra uppriktigaste ärlighet och glädje. - ”Mer och mer påminner du mig om varför.”

Hon kysste honom. Den här gången kunde hon verkligen inte låta bli och hennes exaltering föste ner honom på rygg i gräset. Cogo gjorde henne så lycklig. Han lugnade hennes tvivel och återställde hennes tro till sig själv. Hon hade aldrig tidigare träffat någon som honom och Aurora visste att hon aldrig skulle göra det igen så länge hon levde.

- ”Påminn mig om att påminna er igen,” svarade han, överväldigad men lycksalig av hennes kärleksfulla intimitet. Cogo kysste henne tillbaka med all sin kärlek.

Hon älskade hans läppar, hur de kändes och rörde sig mot hennes och hur han smakade. Hon älskade allt hos honom, även de sidor hos honom som verkade otänkbara att någon kunde älska. Cogo var hennes livs kärlek, redan i hennes unga år visste hon det med säkerhet. Det fanns inget tvivel om det längre. Aurora visste att hon aldrig ville bli kysst av någon annan än honom. Tyvärr såg hennes framtid helt annorlunda ut. Och den sanningen gjorde ont, den gjorde fruktansvärt ont! Endast den underbara tillgivenheten i hur Cogo höll om henne, i hur han kysste henne med sådan ömsinhet, kunde dränka hennes panik. Men inte ens hans kärlek var stark nog att få henne att glömma den. De hade så orättvist lite tid kvar tillsammans.

- ”Jag har en idé,” sa Aurora plötsligt och reste sig upp. Hon plockade upp sin hjälm och räckte sedan Cogo, som fortfarande låg kvar i gräset, sin hand. - ”Kom!”

Utan att ha en aning om vad hon hade i åtanke den här gången heller lydde han henne.

Han hann knappt komma upp på fötter förrän hon drog iväg med honom tillbaka mot Queen Cosmos. Att Prinsessan hade återfått sitt goda humör gladde honom mycket. Ändå kunde Cogo inte skaka av sig denna svaga men ändå påtagliga känsla av obehag, ett

obehag som försökte varna honom för att allt inte stod rätt till. Men vad i fridens namn kunde det vara?